

Dribblar 500.000 signatures

Fa més de dos anys, una campanya popular a favor de les seleccions esportives catalanes va recollir més de mig milió de signatures i va aconseguir fer que el Parlament de Catalunya aprovés una llei per promocionar-les. Avui, el futur de les seleccions està més magre que llavors, en gran part per la falta de compromís de les institucions polítiques.

Com comença a ser tradició en els darrers anys, per aquestes dates es torna a sentir parlar de les seleccions esportives de Catalunya. El proper divendres 28 de desembre, la selecció de futbol torna a fer el seu partit anual, enguany contra la de Xile. El partit, a diferència dels altres anys, es jugarà al Camp Nou, en comptes de fer-ho a l'Estadi Lluís Companys. De moment, una polèmica entre la Federació Catalana de Futbol i el seleccionador, Àngel Pichi Alonso, per unes diferències sobre l'estructura tècnica de la selecció, ha generat un petit rebombori que fa semblar més normal una selecció que gairebé és inexistent.

Però fa més de dos anys que el Parlament de Catalunya aprovà una llei de suport de les seleccions esportives catalanes, fruit de la iniciativa legislativa popular que, a través de la Plataforma Proseleccions Esportives Catalanes, va tenir el suport de 520.000 signatures.

Les federacions espanyoles s'oposen sistemàticament a qualsevol reconeixement internacional de l'esport català

Què ha passat des de llavors? Jaume Llauredó, un dels impulsors de la Plataforma, creu que l'actual situació només pot comportar decepció i preocupació. Llauredó considera que no s'ha fet el que calia, tenint present que hi va haver una expressió clara de la voluntat popular de Catalunya tan contundent com la d'aconseguir 520.000 signatures de persones majors de divuit anys, a favor de les seleccions esportives catalanes. Una anàlisi que comparteix amb ERC, un dels partits parlamentaris que més suport va donar a la Plataforma. El diputat d'aquesta formació Ernest Benach també considera que aquella mobilització popular avui ha quedat en una gran frustració. Per això defensa la necessitat de "reimpulsar de nou el tema". Defensa dues línies de treball indispensables, com la de definir una estratègia pròpia de la Generalitat de Catalunya per internacionalitzar al màxim l'esport català. Juntament amb aquesta actuació decidida, Benach també creu necessari dotar de més diners les federacions catalanes per a la promoció de les seleccions pròpies, sense desviar part d'aquestes partides per a altres usos.

Una posició que coincideix amb les necessitats detectades per Jaume Llauredó, que retreu a l'administració catalana no haver complert cap dels compromisos assolits amb l'aprovació de la llei, com és el de la creació d'una fundació per a la promoció de les seleccions catalanes. Llauredó també recorda que "quan es va aprovar la llei d'esports, fa més de dos anys, polítics i responsables esportius ens van donar a entendre que el que havíem fet estava molt bé, però

Imatge del partit de futbol Catalunya-Nigèria, el 22 de desembre del 1998. Una reforma dels estatuts de la UEFA impedeix el reconeixement de qualsevol selecció que no sigui la d'un estat reconegut per l'ONU.

que ara convenia que els deixéssim fer a ells. Doncs bé, ha passat el temps i no s'ha fet gairebé res del que es va acordar", diu Llauredó. Davant d'aquesta sensació, aquest impulsor de la Plataforma Proseleccions ha anunciat que a partir del més de març de l'any vinent es tornarà a reactivar l'organització, per donar l'impuls que, a parer seu, ni institucions polítiques ni esportives han fet durant aquest temps.

Oposició de les federacions espanyoles. Aquesta opinió, però, contrasta amb la de David Moner, president de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya (UFEC), que considera que durant aquest temps s'han anat fent accions. Per a Moner, hi ha dos aspectes clau: primer, que fan falta diners per poder potenciar les seleccions catalanes. I segon, que per poder fer seleccions, cal deixar clar que és necessari aconseguir el reconeixement de les federacions internacionals. Aquest segon aspecte és especialment complicat, ja que les federacions espanyoles sempre mostren la

més absoluta oposició a qualsevol reconeixement internacional de l'esport català. Per intentar superar aquest escull, des de l'UFEC es pretén impulsar campionats regionals europeus, com una primera etapa per aconseguir una certa presència internacional. L'any que ve, el Parlament europeu podria debatre aquest tema. En tot cas, Moner també considera que només es parla de les seleccions catalanes quan hi ha el partit de futbol al desembre, però en canvi no està present que ja hi ha, per exemple, moltes competicions europees, de diferents esports i categories, en les quals participen seleccions catalanes

Només corfbol i excursionisme. De moment, però, només hi ha reconegudes oficialment a àmbit internacional les federacions de dos esports: la de corfbol i la d'entitats excursionistes.

Després dels Jocs d'Atlanta, el Comitè Internacional Olímpic va reformar la carta olímpica per impedir textualment el reconeixement de totes les seleccions que no siguin d'un estat reconegut inter-

nacionalment. Una idea que ha copiat la UEFA, durant aquests dos anys, des que es va aprovar la llei catalana de l'esport. Així, ara només les federacions d'estats reconeguts per l'ONU podran ser reconegudes.

Són, per tant, dues portes importants tancades per al reconeixement de les seleccions catalanes. Però encara hi ha opcions pel que fa a molts esports no olímpics i al marge del futbol. Per Benach, cal doncs cercar objectius assolibles per no generar més frustració. Una percepció que coincideix amb Jaume Llauredó, que afegeix que cal fer la feina que "els nostres polítics i responsables esportius no han fet durant aquests anys". I afegeix, "el 'no' ja el tenim, però cal lluitar per les coses. Potser no n'aconsegurem algunes, però, si més no, hauréu lluitat".

De moment, la propera cita d'una selecció catalana és el pròxim dia 28 de desembre al camp del FC Barcelona, en el partit de futbol Catalunya-Xile.

Enric Rimbau